

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemana ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 1.40
Pol leta 70
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristo- no vrato:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ 2 „
6 „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gosposki ulici blizu „treh kron“, na starem trgu in v mnski ulici ter v Trstu, via Cassera, 3.

Dopisi naj blagovoljno pošiljajo uredništvu „Soče“ v Gorici na Travniku 16, I., naravnina pa opravištvu „Soče“ Via della Croce št. 4. II.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delcem in drugim nepremožnim se naravnina sniža, ako se oglasa pri opravištvu.

VABILO.

Prav vlijudno vabim vse moje p. n. volilce c. k. okrajnega glavarstva Tominskega k javnemu shodu v Tominu dne 30. avgusta 1885 ob 11^{1/2} uri predpolne, da pozvem njihove želje gledé mojega postopanja v državnem zboru.

— Shod bo v dvorani g. Jožefa Devetaka, župana tominskega.

V Gorici 6. dne avgusta 1885.

Z odličnim spoštovanjem.

Dr. JOS. TONKLI m. p.

Znamenite najdbe v Selu na Vipavskem.

V Selu pred cerkvijo stoji hlev sedanjega podžupana Antona Berbuča, katerega je posestnik sedaj jel širiti. O priliki, ko so kopali za temeljne zidove, našli so delavci na starodavne grobove in kostnjake iz rimske dobe. V prostoru, za hlev odmenjenem, našli so tri kostnjake, pred glavnimi vrati četrti, niže pa še peti. Nad glavo onega mrtveca, ki je pred glavnim uhodom, bila je plošča (akrilja) brez napisu, za črepijo, katera je še dobro ohranjena, pa pet rimskih denarjev, štirje jednaki, peti od prejšnjih različen. Na dolnji strani pod hišo podžupanovo je še sedaj videti pol groba iz kamnitih ploščic brez napisu; tudi tukaj so dobili rimski denar. Vsega do sedaj najdenega denarja je trinajst kosov iz prvoga do tretjega stoletja po Kristovem rojstvu. Mrtveci leže torej tukaj okolo 1600 let. Nekateri drobšč je prav dobro ohranjen, na jednom se prav lahko čita: „Imperator, C. A. Diocletianus, P.“ in na drugi strani „Genio populi romani“. Tudi novci iz dobe Marka Avreljija, cesarja Proba so primerno dobro ohranjeni. Jeden omenjenih denarjev kovan je bil v Siaku, drugi v Ogleji, pri tretjih ni mogoče več spoznati, kje so bili narejeni.

LISTEK.

Slovenski potniki na Dunaji.

Na Dunaji, sredi avgusta meseca 1885.

Imeli smo slovenske in hrvaške potnike mej nami čez praznik vnebovzvetja M. D. O peti uri zjutraj čakala je uže slovenska naselbina na Dunaji drage goste iz južnih slovenskih pokrajin na južni postaji; ker se je vlak nekoliko zakasnil, dospeli so še le ob 7. uri. G. dr. Lenoch, izmej voditeljev tukajšnjih Slovanov, pozdravil je s krepkimi, srčnimi besedami došle Slovence in Hrvatke, ki jih je skupaj bilo 88. Z Goriškega prišlo je šest gospodov: naš slavni Gregorič, g. deželni poslanec Kovačič, čč. gg. župnik Golja, vikarja Prvanje in Fon in še drug gospod, čegar ime mi zdaj ni v spominu. Posebno veselje vzbudilo je to, da je prišel „ljubljenec slovenskega naroda“, č. g. Simon Gregorič s potniki. Ko je zastopstvo akademičnega društva „Slovenije“ svojega častnega člana Gregoriča pozdravilo, izrazil je slavni pesnik svoje veselje, da ga slovenska mladež poštuje in čišla. Da, slovenska mladina je spoštljivo udana velikemu pesniku, ker ve, kaj je on slovenskemu pesništvu in narodu, ker čuti in nosi v sebi vzore, ktere on izliva v tako krasno posodo!

Z južne postaje šlo se je „v mesto“; v malih oddelkih razkropila se je družba v razne hotele, kjer se je gospoda oćedila; saj so pa tudi bili prašni, prav kakor potniki. Ob 9. uri bila je družba uže zopet skupaj in sicer v „Kursalonu“. Kursalon je krasno poslopje sredi jednega najlepših javnih vrtov dunajskih; ondu se nabaja izvrstno pijače, serveda ne

Delavci našli so dalje jedno dobro pozlaćeno broncasto zapestnico (Armspange), kakeršne so Rimljani dajali le mrličem, broncaste in posrobrnjene sklepe (ringe), jedno lešćerbo z opeke, kakeršne najdeš navadno v rimskih grobih, in nož z železa. Verodostojne priče pripovedujejo, da so se našli o drugih prilikah v takozvani „Fatelovci“ Berbućevi grobi z opeke, lonci in meči, a ne poznajoći starinske vrednosti omenjenih rećij zavrgli so jih dotičniki.

Da so tedaj v Selu rimski grobovi, da se jih najde tam še več, o tem ni dvombe. Vprašanje nastane lo, kaj je bilo v Selu, rimska postaja ali kaj? Znana je rimska postaja v Rubiji (ad pontem Sontii), dalje ona v Ajdovščini; vé se gotovo, da je bila vmes še jedna postaja, a kje? to ni znano. Ta postaja zvala se je „ad forniculos“ (pri opekarnicah) in je bila najbrže v sedanji Bukovici ali pod Prvaćino, mogoće pa da so Rimljani ves okraj tako zvali in da je bila postaja v Selu. Vsekako zgodovinsko prenamenite so te najdbe, posebno če pomislimo, da so naši kmetje meće in druge jednake reći večkrat že našli tudi na selskem pašniku, na Sovinu.

Legalizacija.

Iz goriške okólice.

Po deželi še vedno urejajo sodnijski uradniki zemljiške knjige. O tej priloznosti tirjajo od lastnikov zemljišć kupnih in prodajnih pisem, da izkažejo natanćno svoje pravice. Pogosto se prigodi, da lastnik takih izkazil v rokah nima. Leta in leta je že na posesti, a to ni zadosti, treba pisma. Sodnik, ki nove zemljiške knjige napravlja, dotičnika navadno pošlje k notarju, da se tam pismo pravilno spiše in podpiše. Dobro! Ali s tem so navadno združeni stroški, ki so za siromaka-kmeta včasih prav občutni. Kar rećo skozi tedne zasluži, odšćeti mora notarju za delo ene ure. Zato, ker se mi ubogi kmet bolj smili, kakor tolsti notár, priporočam našemu ljudstvu, naj prav pazljivo bère v dr. Tavćarjevi knjigi „Slovenski pravnik“, zvezek I. (med knjigami družbe sv. Mohora),

precene, kajti pomisliti je, da najemnik tega poslopja plaćuje za leto 24.000 gl. najemnine! Popoludne se je še marsikaj ogledalo.

Nekaj gospodov šlo je v „Prater“, velikansko ljudsko šetališće, kjer vidiš mlado in staro, moško in žensko, gospodo in nižje ljudstvo zabavati se na raznovrstne načine. V Prateru je življenje nepopisno živahno, ljudij toliko, da se je včasih težko preriti skozi strašno gnećo; šum raznih godeb, „laju“ in krićećev, vabećih se strašansko neumnimi, vedno enako glasećimi se besedami v svojo panoramo ali „komedijo“ pa tolik, da človeka kar glava boli. Kdor Prater ob nedeljah še ni videl, ne more si ga predstavljati, če se mu tudi najboljši popis o njem podá. Dasi je vse skupaj velika otroćarija in neumnost, ima vender za onega, ki to v prvo vidi, nekaj zanimivega v sebi, če družega ne, se preprića, da se velikomestno življenje izraća večkrat v malenkostnih zabavah, ter da nižje ljudstvo še ne more biti tako sprideno, ko ima v takih otroćjih rećeh svoje veselje. Prater je zategadelj na naše potnike napravil jako ugoden vtis.

Ko se je jelo mraćiti, odpeljali smo se po tramvaji v hotel „h kriću“, kjer je bila napovedana domaća veselica za oni večer. Velike dvorane te gostilne bile so napolnjene z odličnim slovenskim občinstvom. Pravijo, da je Dunaj čisto nemško mesto; ali kraj, kjer se vidi toliko Slovanov, samih izobraženih Slovanov, zavzemajoćih deloma imenitne javne službe v njem, takšen kraj ima računati tudi se slovenskim življenjem, takšen kraj je mešan; in Dunajćanje dobro vedó, da čez kratko in malo se bodo morali ozirati v javnih rećeh tudi na Slovane, osobito na Čehe, ki so tukaj po najveć zastopani. Sedeli smo okrog miz, naši ljubi gostje in mi, tukaj bivajoći, v veselem razgovorjanji; vsó skupaj pa je razveseljevalo krasno

poglavje „o knjizbah ali intabulacijah“ od 80. strani naprej, — zlasti pa „o legalizaciji“ na 89. in naslednjih straneh. Ako se bodo držali nasvetov v tej knjigi, pripravijo si lahko marsikak s krvavimi žulji pripravjeni krajcarćek.

Dr. Tavćar tam piše: „Ako ni stvar prevaćna, lahko se dotično pismo doma napravi, če človek le pisati umé“. Vsak učitelj Vam navadno kupno pismo lahko spiše. „Zavoljo najmanjšega kupa, posojila ali „cesiona“ pač ni treba vselej k advokatu ali notarju letati. Napravi naj se doma itd. „Edina stvar, ki se doma napraviti ne dá, je legalizacija“. Legalizacija je notarsko ali pa sodniško potrjenje, da je ta ali ta osoba gotovo pismo v resnici podpisala ali podkrićala. Pri nas legalizirajo podpise notarji in sodnije. Pri sodniji je ceneje. Živi pa mnenje, da smejo stranke samo pred notarjem legalizirati, če stanuje tak v mestu, kjer je sodnija. Miali se tedaj, da so sodnije k legalizaciji samo takrat primorane, če ni notarja v kraju, kjer je sodnija. To mnenje je napadno, ter se je vkoreninilo vsled tega, ker so sodnije v tistih krajih, kjer je bil vnešćen notar, stranke odganjale, ter k notarju podile, češ da je lo-ća za legalizacijo in da sodnije za take reći časa nemajo. Valed tega nepostavnega obnašanja sodnij izdalo je sodnijsko ministerstvo dne 15. februarja 1872 naredbo, s katero se na tem mostu pećati moramo. Sodnijski minister razlaga sodnijam v ti naredbi, da stvar ni brez pomena, če se pred sodnijami več kot mogoće legalizira, ker se s tem ravno poviša pripravnost zemljiško-knjiznega opravka. Sodnije so valed omenjene naredbe zavezane, stranke, ki se zaradi legalizacij oglašajo, z najvećjo pazljivostjo sprejemati; in to vsak dan v tednu, in čisto neopravićeno bi bilo, če bi se za sprejemo legalizacij kakor pri tozbah doloćili samo gotovi dnevi v tednu. Iz vsega tega sledi:

1. da sme vsakdo k sodnji priti, ter od nje legalizacijo podpisu zahtevati;
 2. da ne sme sodnija pri tem nikoga k notarju zapoditi; in
 3. da morajo sodnije legalizacije vsak dan v tednu sprejemati.
- Določeno je še celo, da ima sodnija stranke, ki

petje pevcev ljubljanske čitalnice, tukajšnjega slovenskega pevskega društva in gospoda pl. Kreljanovića iz Zagreba, ki je se svojimi samospovi poslušalce kar očaral.

Pevci ljubljanske čitalnice zapeli so „Popotnik pridem čez goro“ in narodno: „Tam stoji Ljubljana“, pesni, ki so se z navdušenjem sprejele. Govorilo se sicer ni veliko, ker je bila le bolj domaća zabava, a kar se je reklo, bilo je korenito. G. dr. Lenoch imel je, kakor zjutraj, prijazen pozdrav došlim bratom; g. Ivan Hribar zahvalil se je v daljšem govoru isto tako srćno za lepo sprejetje; g. Pukl pozdravil je Slovence, mej njimi posebno č. g. Gregorića, v imenu tukajšnje slovenske naselbine. Gromovito plaskanje sledilo je temu pozdravu ne samo od Slovencev, ampak tudi od družih navzoćih Slovanov. Slavno ime Gregorićevo prestopilo je vže davno ozke meje slovenske domovine, poznajo ga na Českem, na Hrvašćem, tudi Poljaki in Rusi vedó o njem — a vsa slovenska plemena ga ljubijo. Ni bilo tedaj čuditi se, ako si ta večer na vseh straneh glave skupaj stikati videl: kateri je Gregorić? kje sedi? in ako se je vse k mizi gnetlo, kjer je pesnik sedel, da bi ga natanćno videlo in morda kako besedo iz njega ust ujelo. Vsakteremu priljubil se je na prvi pogled tudi kot privatna oseba in kdor je imel srećo, govoriti z njim, preprićal se je o njegovi izredni priljudnosti in skrajni skromnosti, kreposti, ki pesnika tem bolj dićijo, čim slavnejši je.

Ko je ura uže nov dan začela, začelo se je tudi polagoma odhajati, ali pustimo jih le tam one, ki hoćejo ostati; spremimo rajši trudne domov in želimo jim lahko noć ter na pot jasno!

Famulus.

so od daleč prišle, najprej sprejeti, da je potem strankam mogoče, še ob pravem času pot proti domu nastopiti.

Ker imajo sodnije tako ostre ukaze, ne napravljajo danes legalizacija pred sodnijo nikacih težav in če bi se kje ta ali oni uradnik ustavljal, ga primerna pritožba v naglici spokori. Kdor si je tedaj napravil pismo po zgorajšnjih obrazcih (v omenjeni knjigi: „Slovenski pravnik“), da ga lahko brez sitnosti legalizirajo po sodniji. Kako mu je postopati pri tem? Doma si napravi pismo. Sreče ga kot doma podpisati, a bolje bo, če ga podpiše še le pri sodniji. Vzame toraj čedno spisano pismo, ter se poda s njim v sodnijo. Pariti ima pred vsem na to, ali je sodniji osebno znan ali ne. Kdor je toraj pri sodniji osebno znan, poda se k sodniji, podpiše tam pismo, ter prosi, da naj se mu podpis legalizira. Dobro, odgovorilo se mu bo, tebe tako osebno poznamo! Napravi se zapisnik, in na pismo samo zapiše se nekaj vrstic, v katerih je brati, „da je sodniji osebno znani N. N. resnično podpisal to pismo“. Spodaj pritisnjen je sodnijiaki pečat in podpisan je uradnik sodnije. S tem je pismo dovršeno in v tisto obliko postavljeno, da se lahko prikaže v javni knjigi.

Sicer je pri vsaki sodniji velika množica prebivalcev v sodnijskem okraju osebno znana. Kdor pa vendar ni osebno znan, pripeljati ima sabo dve priči, kijih sodnija osebno pozna, in ki njega poznate. Take priče dobe se brez težave v mestu samem, kjer je sodnija, in nespametno bi bilo, jih od doma vabiti. Ti priči pred sodnijo pričate, da je osoba, ki legalizacijo zahteva, v resnici tista, o kateri pismo govori in katera ima pismo podpisati. V drugem izvrši se pa legalizacija isto tako kakor poprej pri osebah, sodniji znanih. Kdor notarju ni osebno znan, ima mu tudi ti priči pripeljati, tako da legalizacija pred sodnijo tudi za ta slučaj še vedno ceneje ostane.

Navada živi, da se za vsako pismo, ki naj bi se napravilo, privlečeta dva moža sabo, ki naj bi pismo kot priči podpisala. Meni se namreč, da se ima vsako pismo po strankah in še posebej po dveh pričah podpisati. Ali zapomni naj se, da pri pismih, ki se tako ali tako legalizirajo morajo, ni treba nikacih prič, ki bi pismo podpisale. Človek potrebuje samo tedaj prič, če ga pri sodniji ali pri notarju osebno ne poznajo, ti priči pa ne podpišete pisma, temuč samo legalizacijski protokol.

Vpraša se, kateri podpisi se imajo legalizirati? Legalizirati se ima samo podpis tiste osebe, ki je v pismu dala dovoljenje, da se smejo njene pravice ali skrbiti, obremeniti, pokončati ali pa na drugo osebo prenesti. To se pravi: legalizirati se mora a) pri dolžnih pismih podpis dolžnika; b) pri kupnih pismih podpis prodajalca; c) pri odstopnih pismih podpis odstopnika in d) pri pobotnicah podpis plačanega upnika.

O pričah, ki naj bi pred sodnijo potrdile, da je ta ali ta osoba resnično tista, ki ima pismo podpisati, veljajo še sledeči zaupki. Te priče morajo vsaj 20 let stare, ter sodniku osebno znane biti. Dve priči ste vselej potrebni, jedna je lahko tudi ženska, obe ženski pa ne smete biti. Predstoječe naj vsak, ki hoče pred sodnijo, kateri osebno ni poznan, kaj legalizirati, dobro premisli, da ne bo nepotrebnih ali nesposobnih prič s sabo jemal.

Če je pa človek pri sodniji osebno poznan, potem mu ni treba prič sabo jemati, ker ne velja več zapoved, da bi tudi legalizirano pismo še dve priči posebej podpisati morali.

Tukaj tedaj dr. Tavčar na podlagi postave uči, da sodnije morajo legalizovati brezplačno privaatno sestavljena kupna pisma. In te svoje pravice poslužujte se, dragi kmetje! Odganjali vas bodo morda k notarjem, pravili vam, da je pri notarjih delo ceneje, da morajo poznati kupca in prodajalca, da nimajo zadosti uradnega osebja, — kar je moral pisec teh vrstic vse slišati na svoja ušesa. A vi držite se natančno poduka v „Slovenskem pravniku“ dr. Tavčarja in ne dajte se odgnati. Delo pri notarjih je dražje, poznati treba sodnikom samo prodajalca, ako uradnega osebja ni dovolj, naj se pomnoži. kmet in vsak državljani ima pravico zahtevati, da se osebno sodnije ravnajo po postavah. Sodnijam ni skrbeti toliko za dohodke bogatih notarjev, kolikor za prihranke ubogih ratarjev.

Se enkrat, kmetje, hodite pisma legalizovat k sodnijam!

Dopisi.

Iz goriške okolice, 18. avgusta. — Šolsko leto je povsod minulo tudi v ljudstvenih šolah. Človek, ki ima še šolo opravka, opazi pač v taku leta mnogokak nedostatek sedanjega šolstva. Zlasti bi rekel imajo kateheti zelo premalo pravic v šoli. Nekateri teh pomanjkljivosti naj v „Soči“ javno imenujem, ne da bi grajal, ne da bi komu kaj očital, marveč da bi pomagel k izboljšanju.

Vsak verski učitelj pač najbolje čuti, da je čas za veronauk preskopo odmerjen, osobito pri nižjih skupinah. Tam ima katehet odkazani samo dve po pol uri na teden. Ako pomislimo, da otroci v teh skupinah večinoma le malo brati znajo, da jim katekizma v roke dati skoro ni mogoče, da stariši doma za versko podučevanje na sploh le malo ali nič ne skrbijo, kaj naj doseže verski učitelj s to eno samo uro na teden? Kak vspeh se ima pričakovati soseno v takih učilnicah, kjer je po 70, 80 in več učencev? Ali je mogoče v tako kratkem času vsacega le kaj malega izprašati? kako se katehetom pri takih razmerah trda godi, dobro vemo. Zato opozarjamo s tem višje cerkvene oblasti, naj nam v dogovoru se šolakimi oblastnijami preskrbe tudi pri malih otrocih vsaj dve celi uri v tednu!

O čemer sem jaz že večkrat tožil tudi proti učiteljem, to je premajhen upljiv na klasifikacijo otrok. Navadno učitelj o določenem času predloži katehetu katalog, da predal odmenjen za verstvo popolni se številkami, — pa mirna Bosna! A katehetu v spričevalu ni odmerjeno še prostor za podpis ne in ravno tako tudi kataloga vsaj jaz dosedaj nisem še nikoli podpisal. Povsod bereš le učiteljevo mé, kakor da bi bil on tudi verstvo podučeval. To je po mojem menenji poniževalno za kateheta in njegov predmet. Tudi tukaj pričakujemo od šolskih oblasti pravice. Enako se malokdaj zgodi, da bi učitelj upisoval red o npravnem vedenju v dogovoru s katehetom. In vendar bi moral imeti katehet v tej važni zadevi veljavno in ravnopravno besedo z učiteljem! Seveda bi se tudi lokacija učencev, kjer je še v navadi, imela napravljati v sporazuma z učiteljem veronauka. Te drobne opazke ponujam pristojni gospodi v pomislek — ne kot protivnik, marveč kot dober prijatelj šole.

Iz Ravnice, dne 12. avgusta 1885. — Sprejmi, draga „Soča“, sledeče vrstice o sklepu šolskega leta v naši šoli. Zjutraj bila je sv. maša, pri kateri so peli otroci prav lepo. Po sv. maši so zapeli zahvalno pesem in cesarsko himno; potem so šli v šolo, kjer so se je jim razdelila šolska spričevala. V šoli dal je g. učitelj, Peter Medvešek, mladini kratek poduk. Potem je govoril naš č. g. vikar ter je učencem priporočal, naj molijo za g. učitelja in naj mu bodo hvaležni za obilni trud. Po končanem govoru je g. učitelj stopil bliže otrok in velel zapeti: „Hej Slovenci“ in „Cesarsko himno“, katero so učenci in učenke jako ginljivo in prijetno peli. Vsi navzoči poslušalci bili so do solz prijetni. Konečno smo se vsi gosp. učitelju presrečno zahvalili in ga prosili, naj bi še dalje pri nas ostal in naše otroke podučeval. Teško nam bode občanom pri srei, ako nas zapusti. Naš g. učitelj je v 9 mesecih toliko otroke izučil, kolikor bi se sicer v 2 letih naučili. V začetku šole bili so nekateri otroci plašni; v kratkem času so se tako ojačili, da so se stari in odrasli čudili, in precej se je videlo lepo obnašanje pri šolskih otrocih. Dečki so svoje klobuke raz glave jemali ter lepo pozdravljali. To potrjujejo tudi družih občin ljudje, ki so rekli, da ravniški šolarčki so lepo podučeni, ker tako lepo srečajoče ljudi pozdravljajo. Z velikim veseljem so otroci v šolo hodili; nobeden ni hotel izostati, če ga niso kake nezdode zadrževale; in tudi kazni ni nihče dobil, kar je znamenje, da so redno šolo obiskovali. Zatorej je naša dolžnost, da javno izrekamo svojo preponižno udanost ter zahvalo in čast vrlému, g. učitelju Petru Medvešek-u in čast našemu g. vikarju za njih vsestranski trud in za poduk v kršanskem nauku, kakor tudi vsem onim, ki so pripomogli, da se je osnovala šola v Ravnici. Vrlí naš g. učitelj je tudi naučil učence lepe pesmi pri šolski sv. maši dvakrat v tedni. To je bilo kaj lepega in ginljivega v božjem hramu, ker nikdar prej ni slišalo naše občinstvo milih glasov otročičev v cerkvi.

Naši pošteni občinarji so pokorni in udani č. g. vikarju in vsem, katerim so spoštovanje dolžni. Veliko težav, bremen in stroškov je prenesel v kratkih letih, vikarjatno stanovanje (farovž) je vse prenaradil, potem občinsko pot, ki pelje z gozdne ceote do cerkve, je vso razširil in popravil ob prihodu prečast. g. knez nadškofa 29. sept. pret. l. Potem je naredil to leto novo poslopje za šolo tik farovža, za kar bodi čast g. vikarju in vsem osebnikom; vse se je izvršilo v lepi slogi. Cerkevno petje je malo vredno, ker ni sloge in še manj plače; orgle so utihnile, organist se je odpovedal, dokler se ne zboljša plača in druge nerednosti.

Čuje se glas od c. k. gojzdnih uradov v Gorici, da nameravajo napraviti tramvaj na paro, ki bo de iz c. k. gozda vse prevažala v skladišče (magazin) v Gorico, in ki vsem gozdnim voznikom vožnjo in službo prevzame. To je zlo oplasiló in razkačilo dotične voznike; radi bi se kam obrnili, da bi ugovarjali, pa ne vedo, kako in kam.

V imenu več občinarjev.

Iz Vertojbe, 20. avgusta. — Ker se je do zdaj slabo poročalo o žalostnem dogodku v Vertojbi v noči od 2. do 3. avgusta t. l., štejem si v dolžnost, stvar nekoliko pojasniti. Ples 2. avg. ni bil navadni vsako-

letni, ampak izvanreden, in ga je slavno županstvo zabranjevalo skoro do zadnjega trenutka, ter je dalo dovoljenje še le v nedeljo popoldne, ko je bilo za ples že vse pripravljeno in je videlo proti sebi strašno razburjene duhove. Ta ples so napravili nekteri fantje v gostilni gospe L. v Dolenji Vertojbi, a drugi fantje v družbi z nekterimi mladimi možmi, kakor se pripoveduje, so ga hoteli imeti v novi krčmi K. P., in to je bil menda vzrok umoru, maščevanju od nasprotne stranke, kar pa ni še dokazano in nam še le sl. sodnija pojasni.

Morilec je Podberšič Blaž iz Dolenje Vertojbe, neoženjen, star 40 let, brat ne sedanjega, ampak bivšega cerkvnika, ki je veliko kot zidar po svetu hodil. Umorjeni se imenuje Jožef Batistič iz Gorenje Vertojbe, svak kerčmarice gospe L., oče šesterih še ne preskrbljenih otrok, miren, pošten, pameten mož v 50. letu, ki je bil prišel tisti dan svoje svakinji pomagat.

Po končanem plesu in po večerji strežnikov se ranjki usede pred hišna vrata, da bi se ohladil. Kar pride mimo omenjeni P. B. s kamenom skoro 2 kila težkim, zavitim v robec, in mahne brez kakega besedovanja z njim ranjkega po glavi, da mu črepinjo prebije. Godilo se je to okolo polnoči. Ranjki še ustane, gre v hišo, si sam rano izpira skoro eno uro, kar pade na enkrat v omedlevalo in nezavednost, iz katere se ni več prebudil. Ob 1. poplunoči pokličejo g. vikarja, kateri pa mu ni mogel družega podeliti, kakor le sakrament sv. poslednjega olja, ker je bil ranjanec v popolni nezavednosti, dokler ni proti 6. uri duše izdihnil.

S Krasa, 18. avgusta. — „Hrast se sinaja in hrib, zvestoba Slovencu ne gane“, — da, zvestoba Slovenca do presvitlega njegovoga vladarja se nikdar ne omaja. Da se neoverzljive te resnice prepričaš, ni treba družega nego biti med Slovenci o priliki, katere slavnosti cesarjevi ali sploh cesarske družine. To ti je veselje in navdušenost! Navdušenost, ki je pripravljena vse žrtovati, da preblazega svojega očeta vredno in dostojno počasti.

Kakor vselej in ob vsakej priliki, pokazalo se je to tudi letos po vsem širnem Krasu. Dan rojstva našega presvitlega cesarja obhajal se je prav slovesno od občine do občine. Že prejšnji večer razlegalo se je dolgo v noč veselo pritrkovanje zvonov in mogočni strel možnarjev. Na javnih poslopjih vihrale so toliko zaničevane slovenske zastave. In drugo jutro! to ti je bilo zopet veselje, da je odmevalo daleč tje čez široko morje in na ušesa udarjalo marsikteremu nejevoljanežu. Pa kaj hoče? Slovenski narod je ercmen udan svoji vladarski hiši, ljubi svojega cesarja bolj ko kateri drugi narod ter moli zanj, spoštuje vladarja, kteremu ni para na širokem svetu, in je pripravljen vse zanj darovati, krv in življenje. Ob takih slavnostih se vidi, kdo je bolj udan cesarju, ali tisti, ki zastave postavlja, ali oni, ki je ob tla meče!

Ozirajoč se v denasnji dobi po mili našej primorskeje deželi, najdeš dosti žalostnega. Stališče ubozega Slovenca je še vedno tužno. Njega hočejo imeti še dalje za podlago tujčevi peti. Glasoviti §. 19, zadevajo ravnopravnost, je več na papirji nego v dejanju. Jeza grabi človeka, ko vidi, kako nac sovrag tlačí in preganja, kako nas hoče brez usmiljenja uničiti in zatreti in kako se z nogami teptajo svete pravice. Slovenec naj bi bil tih, kakor da bi ga ne bilo. Če le zine, ni gotov, da bi mu kaj po hrbtu ali po glavi ne priletelo! Da, če kruha praša v svojem jeziku, gledajo ga ko psa, če že kruha ne odrečejo. Za božjo voljo! Govorimo jasno. Kaj smo neki zakrivilí Slovenci, da nas tako po plečah udrihajo? Kje je človekoljubje? Saj smo vsi med seboj bratje, rekel bi pošteni Slovenec, k čemu srd, sovraštvo in neprenehljivo napadanje! Mar nismo bili od nekdanj zvesti državljani? Kteri narod je Avstriji zvestejši in udanejši, nego ravno Slovenci in sploh slovanski narod? Zakaj bi ne bil, po želji cesarjevej, „mir med narodi“? Ali bomo zastoj upili in se naš glas nikoli ne usliši? Drzavni poslanci sporočite naše upitje Taaffeju in presvitlemu cesarju.

Iz Cerknega, 15. avgusta. — „Za vnuke in za narod, za državo skerb — imeti, sveta je dolžnost moža“. Te vrstice izvrstno umeje naš č. g. J. Kokošar, mladi sodelavec na polji šolskega poduka. Ou, katerega ni le narava bogato nadarila, timuč mu je prijateljica pevška muza, vé, da človek ne more bolje služiti Bogu in državi, nego s tem, da uči mladino in jo pripravlja za bodoče življenje. Za časa njegovega bivanja med nami se je jako zboljšalo gledé npravnosti pri naši mladini. Bistro okó blagega gospoda vedno čuva nad otroci, ter kot katehet jih neprestano podučuje v verskih resnicah. Priskrbuje jira duševne hrane tudi z moralnim, zanimivim in podučnim čitanjem. Vrh tega jih vodi v krščanskem duhu po cvetočih pašnikih milega petja. Tu je razvidno, da petje nebeski dar, je pravo sredstvo, da šola doseže harmonično izobraženost svojih učencev. Ou, kakor veli vitez Sabladoski, izobrazí mladini fantazijo in srcé, ukus in mišljenje. To se dopolnjuje nad našo mladino od časa, kar je blagovolil naš g. Kokošar za

njo skrb prevzeti. Da nam je Bog poslal tako moč, smemo biti ponosni! Vender ni mi do truda, da bi se z nesprenim peresom zabeležila gospodu primerna zahvala za toliko požrtovalnost, kajti prava hvaležnost se dá le občutiti, a ne popisati. Le Bog, plačevalec vsega dobrega, naj neustrahovano pospeševalcu napredka obilno poplača!

Nadejamo se, da ohrani tudi zanaprej do naše mladine enako dobrohotnost ter jej tako pripomore k prihodnjemu moralnemu in gmočnemu blagostanju. Bog blagoslovi njegovo prizadetje in trud ter nam živi in ohrani velikodušnega gospoda dobrotnika!

Politični pregled.

Po vsej širni Avstriji praznoval se je rojstni dan našega presvitelega cesarja slovesno in veličastno. Listi vseh strank prinašajo poročila o tekmovanju narodov, da bi skazali vladarju in Habsburški hiši svojo ljubezen in udanost. Tudi po naši ožji domovini praznovala so mesta, trgi in sela ta dan slovesno ter prosili Boga, da ohrani in obvaruje nam viteškega vladarja še mnoga leta.

Važnih dogodkov na političnem polju nimamo zaznamovati. Shod dveh cesarjev v Kromerizu je še vedno najvažnejše vseh političnih vprašanj, o katerem pišejo časopisi ter ugibajo, kaj je namen temu shodu.

V nedeljo vršila se je v zlati Pragi intonizacija knezonadškofa praškega, katerega je pri prihodu mestni župan le v češkem jeziku nagovoril ter priporočil varovati češko krono, dokler ne pride čas, da jo položi presvitemu cesarju na glavo. Nemci se ostentativno niso udeležili te svečanosti, radi tega je odgovor škofov bil le češki. Vladika je obljubil, da bode za podanike obeh narodnosti jednako skrbel. Dunajski listi se pa jezé, češ da bi moral vladika tudi nemško odgovarjati, da si Nemcev niti pri slovesnosti ni bilo. Strašanski so ti kričači in hujskači!

Na polji zunanje politike zanimajo najbolj odnošaji med Rusijo in Anglijo. Slednji poslali so posebnega poslanca Wolff-a, ki je potoval čez Dunaj in Budimpešto, v Carigrad najbrže z namenom, da bi primoral Turčijo h kaki zvezi proti Rusiji. Ruski listi so vsled tega vznemirjeni, a misli se, da zveza med Rusijo, Nemčijo in Avstrijo zabrani, da pri vsem tem ne pride do vojske. Anglija zasela je tudi luko Hamilton, Rusija pa je sklenila z vlado na Koreji neko pogodbo, po kateri pride Koreja pod ruski protektorat. To je pa Angleže zopet vznemirilo, in tako vznemirja jeden drugega, dokler ne bode vojska neizogibna.

Francija odkrila je v Le Mansu spomenik pokojnemu generalu Chanzy-u, ki se je odlikoval v zadnji nemško-francoski vojski in je vzbujal sploh tudi potem pri Francozih nado, da se bode pod njegovim nadzorstvom Francoska maščevala nad Nemčijo. Pri ti priliki klicala je tudi množica navdušeno „živela Rusija!“, kar svedoči, da iščejo še vedno Francozi svojega zaveznika zoper Nemce v Rusiji.

Poročali smo že, da je krivi prerok Madi v Sudanu umrl, a novejša poročila pravijo, da so se Kartumci uprli njegovemu namestniku ter ga umorili. Sedaj ni prave vlade več v Sudanu, in Angleži in Turki Sudance lahko podjarmijo, kedar se dela lotijo.

Domače in razne vesti.

Rojstni dan Njegovega Veličanstva presvitelega cesarja praznoval se je z veliko slavnostjo v mestu in na dečiji. V mestu šla je mestna godba uže na predvečer, spremljana od mnogega ljudstva, na Travnik pred poslopje c. k. okr. glavarstva in po mestu. Drugo jutro ob 10. uri bila je slovesna maša v veliki cerkvi, katero je služil milostljivi gospod knezonadškof. Navzoči so bili razni uradi in obilno občinstva vseh stanov. Na javnih prostorih vihrale so zastave ves dan.

Veteransko društvo za Goriško in Gradiško pod pokroviteljstvom Njegovega ces. in kraljevskega apostoljskega Veličanstva cesarja Franca Jožefa I. vabi k patrijični svečanosti, ktera bo dne 23. avgusta 1885 v A. jelu v proslavljanje rojstnega goda Njegovega

Veličanstva presvitelega cesarja (18. avg.) in Njegovce cesarske in kraljevske Visokosti prevzvišenega cesarjeviča nadvojvode Rudolfa (21. avg.) in imendana njene cesarske in kraljevske Visokosti prevzvišene cesarične nadvojvodinje Štefanije (20. avg.) po tem le sporedu: — 1. Oddelek veterancev iz društvenih okrajev v gradiškem političnem okraji sprejme z godbo in sé spodobno častjo ob 8^{1/2} predpoludne društveno zastavo, prineseno v ta namen iz Gorice. 2. Služba Božja v ajelski farni cerkvi. Tiho sv. mašo bo bral prečastiti častni član Monsignor Evgen dr. Valussi, — potem zahvalnica in blagoslov z Najsvetejšim (ob 10. uri). 3. Po končanem cerkvenem opravilu pozdrav veterancev v posebnem govoru. 4. Spregled veteranskega oddelka. 5. Defilovanje veterancev. 6. Pogostó se veteranci. 7. Slavnosti obed na stroške društvenih opravnikov, gospodov častnih članov itd. in tistih gospodov, ki bi se hoteli doležiti. Počitek. 8. Zvečer godba na trgu, začno s cesarsko himno. Slavnost se bo vršila tudi v deževnem vremenu.

C. k. okrajno glavarstvo goriško izdalo je sledečo okrožnico na vse župane svojega področja: št. 10720. „Doživelo se je, da so javni plesi, kateri se v poslednjem času mnogokrat ponavljajo, vzrok velikih nemirov, kateri se večkrat s krvavimi poboji končajo. Res je, da je naloga krajne policije z vso ostrostjo na to delati, da se taki nemiri zabranijo; ali kakor skušnja uči, ima večina občin premalo skrbi, da bi pri enakih primerljajih spolnovala dolžnosti krajne policije; in zraven tega se je tudi dokazalo, da se pri podeljevanji dovoljenj javnih plesov prelahko postopa, ker se taka dovoljenja vedno množijo. Glede na to, da je pri enakih primerljajih v prvi vrsti dolžnost g. župana skrbeti za mir in red, siljen sem mu zaukazati, da s kréi število dovoljenj javnih plesov, in da pred podeljenjem onakih dovoljenj o pravem času glavarstvu naznani, ker si ono pravico prihrani po okoliščinah take veselice odrekati. Za natančno izpolnitev te določbe je g. župan osebno odgovoren.“

Ako se bo izpolnovala ta okrožnica tako, kakor druge te vrste, je škoda za papir, na katerom je pisana, kor bi se bil lahko bolje obrnil; ako se bo pa v resnici izpolnovala, potem dobro došla!

Deželni odbor goriški izdal je te dni poročilo o lanskem zasedanji deželnega zbora v italijanskem jeziku. Naj bi mu sledilo v kratkem tudi slovensko poročilo, kajti preteklo je uže čez eno leto, odkar je deželni zbor zadnjič zboroval.

Učiteljska okrajna konferenca bila je v Gorici v sredo 19. t. m. Predsedoval je c. k. okrajni šolski nadzornik Vodopivec. Glavni predmet posvetovanja bile so realije in berila za ljudske šole. Predlogi odseka, ki je tvarino pripravljaj, bili so ko-unečno večinom enoglasno sprejeti. Ali bodo tudi uspešni, kakor se pričakuje, nokaže skušnja, ki je v šolskih zadevah najboljša učiteljska.

Toča bila nam je do zdaj precej prizanesljiva, kajti ni nam naredila velike škode. A ta teden bila je začela žugati; okolo Tržiča in v Nabrežini je že tolkla in zdi se, da tudi v Furlaniji se je tisti dan pokazala, kajti tam je gromelo in treskalo v temno sivih oblakih, da je bilo strah.

C. k. kmetijsko društvo v Gorici vabi društvenike in goste k javnemu izrednemu občnemu zboru v Gradišči dne 27. tek. meseca ob 4. uri popoldne. Zborovanje bo v občinske dvorani, ktero je v ta namen uljudno odstopilo mestno županstvo, po sledečem dnevem redu: 1. Spomin društvenega 120 letnega delovanja. 2. Kupčija sé svilodnimi mešički na Goriškem, dotične neprilichnosti in kako naj se odstranijo. 3. Ali kaže ustanoviti društvene peči v naši deželi? 4. Prošnja udov novega društva v prospah avstrijskega vinarstva, da bi se ustanovila podružnica v Gorici. 5. Razni predlogi. 6. Imenovanje novih članov. § 34. Kedor bi hotel predlagati razpravo kacega predmeta, katerega ni postavil glavni odbor na dnevni red, mora svoj predlog pismeno naznani odboru vsaj 8 dni pred zborom. § 36. Praviloma so občni zbori javni; toda nedruštveniki nimajo pravice niti kaj predlagati, niti glasovati.

Dogodek na Ajševici in njegovi dosednji nasledki, o katerih ne smemo pisati, so mirno slovensko ljudstvo po vipavski dolini tako razburili, da se skoro o drugem ne govori nego o tem. Slavni c. k. politični oblasti nočemo naštevati, kaj se govori; ona ima zaupne moze, katere lahko razpošlje, in oni jej natanko povedo, kar bodo slišali na svoja uha. Zeleli bi, da bi slavna vlada ne prezirala javnega mnenja cesarju vedno zvestega ljudstva, ampak dá bi na višje mesto poročala, kako sodi narod o sedanjih dogodkih. — Razen kacega prostovoljnega slepca menda tudi med goriškimi Italijani ni več cloveka, ki ne bi priznaval po vsem, kar se govori, da so se goriški mladiči vedli provokatorično, da so kmečke fante izživali sé svojim vedenjem. — Mnogi Vipavci govorijo, da pridejo skupno na Ajševico, da zapojejo cesarsko pesem na mestu, kjer se je onečastila slovenska zastava, ter da zbrisejo tako madež, ki se

drži onih tal. — Rojaki, svetujemo vam, bodite mirni; pride čas, ko se bo vse po sebi kazovalo in maščevalo, kar ni prav. Potrpljenje in vse se obrne.

Slavno c. k. politično oblast goriško uljudno prosimo, naj blagovoli po c. k. žandarjih natanko preiskati in popisati ona dogodka na Trnovem in v Podgori, o katerih piše „Corriere“ v svoji št. od 12. t. m. Dogodka sta namreč taka, da po sebi moreta vzbujati nevoljo in sovraštvo proti Slovence med goriškimi Italijani, katerim ja je naznanil imenovani list. Ako se dogodka nista vršila tako, kakor jih „Corr.“ opisuje, je njih objavljanje protipostavno, ker kali ja v ni mir in red, ki ga mora vzdrževati politična oblast, in list se mora prisiliti, da popravi svoje krivo vzajemirajoče in hujskajoče poročilo. To prosimo radi tega, ker trnovski dogodek se je nam vse drugače pripovedoval nego „Corriere“, in ker „Corr.“ je že lani o glični priliki dobil krivo poročilo o nekem dogodku v St. Petru, ko je šlo za neke voznike in njih konja.

Shod č. gg. vikarjev, ki je bil naznanjen za 24. dan avgusta, se je odložil radi neprevidenih za-držkov. Shod bo pozneje in se oznani o pravem času dan in kraj, kjer bo. Do tedaj naj gospodje, ki se ga mislijo udeležiti, pripravijo gradivo za vsestransko pretresanje edinega prašanja, ki bo predmet rečenemu shodu.

Skušnja gojencev v tukajšnjem deželnem zavodu gluhonemih bode letos v ponedeljek 31. t. m. od 9—12, ure popoldne. **Vodstvo.**

V Selu pri Černičah našli so na dvorišču ondašnjega podžupana, g. Antona Berbuča, kakor poroča „Soča“ na drugem mestu, ko so kopali temelj za nov hlev, več grobišč in zraven mrličev še razne denarje, lončke, zapostavnice in druge reči. Vedno več mrtvecev spravljajo na dan, katerih kosti niso še popolnoma strohnole. Kostí kažejo, da so bili mrliči junaki, kajti kosti so jako močne in velike. To dni je bil Antona Berbuča brat Ivan, ki je profesor na goriški realki, doma ter je ogledal grobišča in najdbe vzel v Gorico seboj, da jih izroči menda deželnemu muzeju.

S Trnovega v Gorico vozili bodo drva od 1. sept. naprej z lokomobili, to je z nekako tramvaj na paro pa brez šin. Mnogim dosedanjim voznikom bo s tem zaslužek odvzet. Kako se bodo mogli viti lokomobili po ozki cesti v Solkanu, ne vemo. Novo prevažanje prevzela je neka družba, sestavljena večinom iz tujecev. Mnogi dvomijo o dobroti nove naredbe posebno v narodno-gospodarskem oziru.

Dijaška veselica v Vipavi v slavljenje petdesetletnice S. Jenka bo prihodajo nedeljo 23. t. m. ter začne ob 7. uri zvečer z naslednjim sporedom: 1.) „Cesarska-Naprej“. Svira orkester. 2.) Pozdrav gostov. 3.) A. Förster: „Pobratimija“. Zbor. 4.) Slavnostni govor. 5.) „Potpourri slov. pesni“. Svira orkester. 6.) Deklamacija. 7.) A. B. Tovačovsky: „Sporočilo“. Zbor. 8.) F. S. Vilhar: „Mornar“. Bariton solo sé spremljevanjem na klaviru. 9.) Artot: „Souvenir de Bellini“. Fantasie brillante. Gosli sé spremljevanjem na klaviru. 10.) J. Kocijandić: „Njega ni“. Zbor. Po besedi bo ples, za neplesalce pa banke; v čitalnični dvorani. Vstopnica k veselici: 50 kr. Vstopnica k plesu: 60 kr. Čisti dohodek je namenjen otroškemu vrtu v Gorici. Kdor namerava, udeležiti se banketa, naj se oglasi pri gosp. stud. med. Petru Defranceschi-ju. — Po pripravah, ki se delajo, soditi, bo veselica prav lepa in vredna, da se je rojaki udeležé v obilnem številu. Nadejamo se, da kakor so se odlikovali slovenski dijaki pri takih prilikah po drugih krajih, tako si tudi v Vipavi pridobó spoštovanje in ljubezen naroda. Živili dijaki, podjetni junaci!

Žandar čepovanske postaje imenom Brus, rojak idrijski, se je dne 11. t. m. zgubil na Lokvah v gozdu. Žendarmi bližnjih postaj, gozdni čuvaji in lokvarski može ga iščejo, a brez uspeha. Sluti se, da ni več živ. Slaboglasno žensko, ki je dne 11. t. m. zjutraj še z njim govorila na Lokvah, so prijeli in odpeljali v zapor.

Delalsko podporno društvo v Trstu pod pokroviteljstvom Nj. Vis. ces. Rudolfa, naznanja, da bode v nedeljo, dne 23. t. r., slovesno obhajalo rojstni dan svojega pokrovitelja, cesarjeviča Rudolfa in obletnico blagoslovljenja društvene zastave, in sicer zjutraj s cerkveno slavnostjo, zvečer pa z veliko besedo in plesom v gledišči „Fenice“.

Spored cerkvene slavnosti: Zjutraj ob 7^{1/2} uri zberó se družabniki pred društvenim stanovanjem, Acquadotto št. 11. — Od tam gredó ob 7^{3/4} uri v slovesnem sprevedu v cerkev sv. Antona novega v tem le redu: na čelu godba, potem zastava, za njo predsedništvo in odbor, potem družabniki po štiri in štiri. Družabnice pričakujejo spreved v cerkvi v presbiteriji. Točno ob 8. uri se začne slovesna sv. maša, pri kateri poje društveni pevski zbor Antona Nedveda slovensko mašo: „K Tebi srea povzdignimo.“ — Beseda, katera bode v gledišči „Fenice“, začne točno ob 7. uri zvečer. Vstopnice k tej besedi in k plesu stanejo po 30 kr., ter se dobivajo od 15. t. m.

naprej v društveni pisarni, v prodajalnici g. Franca Žilca, Gorica - Stadion št. 1. in pri glediški denarnici. — Tako se praznujejo slavnosti, ako se hoče.

Slovenski potovalci v zlato Prago bili so povsod s velikim navdušenjem sprejeti. Z Društva odhajali so se v Brno, kjer so ostali proti prvotnemu programu en dan. Slovenska društva sprejela so jih s vsjo navdušenostjo. Z Brna v Prago bilo je potovanje enako slavnostnemu sprevedu, na katerem so dobivali na postaje zastopstva raznih mest in občin ter narodna društva v društveni obleki in z društvenimi znamenji ter množice ljudstva, da so pozdravili slovenske in hrvatske potovalce. V Pragi bil je sprejem nepopuljivo prečišen. V 90 kočijah peljali so se gostje v mesto, kjer so jim je pričelila še tisti večer velika slavnost. V narodnem gledišču v Pragi bili so dve predstavi v čast južnim bratom. Neopozabljivi bodo dnevi, katere prebijejo naši rojaki na češki zemlji, kjer so podajo roko prijateljstva in bratstva.

Za sliko sv. Cirila in Metoda, katera se je uže postavila v biljanski cerkvi, so dalje darovali: Miha Koreič, kaplan v Kojskem, 3 gl.; Furlani Jožef, duhovnik v Villi Vicentini, 1 gl.; Gotard Pavletič, kaplan v Kojskem, 1 g.; Jožef Pavletič, vikar v Cerovem, 1 gl.; Dragotin Humar in Kojskega 50 kr.; X. iz Gorice 1 gl.; darovalci iz Medane 5 gl.; darovalci iz Stevarjana 5 gl.; Sirk Janez iz Biljane 50 kr.; Fabjani Alojzij, kaplan iz Biljane, še 3 gl.; Alič, katehet iz Trsta, 1 gl.; Banc, učitelj v Trstu, 1 gl.; Grgolet, trgovac v Trstu, 1 gl.; dr. Glaeser, prof. v Trstu, 1 gl.; J. Jesenko, prof. v Trstu, 1 gl.; A. Kallster, trgovski pomočnik v Trstu, 1 gl.; dr. E. Mandič, 1 gl.; M. Mandič, urednik, 1 gl.; M. Zavadlal, prof. v Trstu, 1 gl.; Zavnik, učitelj v Trstu, 1 gl.; J. Sila, katehet v Trstu, 1 gl.; Viličič, o. k. uradnik v Trstu, 1 gl. Vsa ta V. in zadnjega iskaza znaša 33 gl., vsota vseh izhazov skupaj znaša: 157 gl. 17¹/₂ kr. Preprosta hvala vsem darovalcem. Sv. Ciril in sv. Metod prosita za njih dušne in telesno dobro. Bog vam plati! Končno naspanim, da se ne bode več pobiralo za sliko sv. Cirila in Metoda, kajti, kar manjka, doleti biljanska cerkev. Biljana, dne 18. avg. 1885. Mihajlo Vuga, kaplan.

Podobice sv. Cirila in Metoda, lepo barvane, s cerkveno molitvijo v slovenskem jeziku, tiskane valed priporočena „Slovenskega jezika“ dobivajo se pri g. Janesu Vychodil-u, kaplanu na Velehradu; vsakih sto podobice velja 1 gl. 20 kr. Zaduja železniška postaja je: Ungarisch Hradisch. Ker so čisti dohodki namenjeni za lepšanje Velehradske cerkve, in ker je železi, da bi se češčenje svetnikov našemu ljudstvu priljubilo in polajšalo; zdi se prav primerno, na stotice takih podobice med ljudstvo razdeliti. Naj se v vsaki molitveni knjigi nahaja molitev k sv. našim apostoloma Cirilu in Metodu!

Zvon, ki nosi sv. Cirila in Metoda ime, vedno lepše poje in kliče ljudi k cerkvi Matere božje v Medani. S temi velikim zvonom postavili so medanski Brat lepo doneč spomenik tisočletnici. Dne 15. t. m. je bil takaj velik shod; toraj istega dne, ko na Velehradu. Naj le vlada, tudi enak dah tu ko tam!

Banka „Slavija“ pridobila si je jako znamenito veljavo. To nam dokazuje okolnost, da jo je c. k. glavno ravnateljstvo avstrijskih državnih železnic s posebno okrožnico z dne 5. aprila t. l. priporočilo vsem svojim uradnikom in službenicem. Z veseljem zabeležimo to vest, ker nam dokazuje, kako celo c. k. državna oblastva vedo ceniti polnopravno največjega slovenskega zavoda v naši državi.

Neki dvojkar, lačen zaslužnega križca, spravil se je nad „Sočo“ v 65. št. „Ed.“ radi njene opazke o letošnjem gimnazijskem programu ter zagovarja z vsjo mogočo plitvostjo postopanje gimnazijskega vodstva, ki proti stari navadi je začelo objavljati imenik učencev v abecednem redu. Abetni pisar naj se oglasi začetkom šolskega leta pri gimnazijskem vodstvu, morda dobi 5 kr. nagrade za svoj hvale vredni trud. Posebno dober znak pa ni za nj, da se tako strašno veseli, ker svet iz lokacije ni zvedel, kako se je učil.

Duhovni pastir, katerega uredjuje s sodelovanjem več duhovnov Ant. Kržič, prinesel je v svojem 9. zvezku raznovrstnih govorov za 15., 17. in 18. nedeljo po binkošti ter za praznika rojstva D. M. in Marijinega imena. Dodan je pogled na slovarstvo, in na platnicah pripravljajo se nove knjige. „Duh. pastir“ stane 4 gl. na leto in izhaja vsak mesec enkrat v zvezkih po 4 tiskane pole. Naročuje se v Ljubljani v „Katoški bakvarni“.

Lesnica uredništva. G. dopisniku izpod Krna: Razumemo Vase balovanja radi dotičnega oddaka, ali dopisa ne moremo sprejeti, ker drugače bi nam list zaslegli ali pa bi nas spravili na zabožno klop. Povejte, kaj naj naredimo s pošiljanimi govdinacijami. — Gospode, katerim nismo mogli ustreči, prošimo potrpljenja.

Lesnica opravništva: Gosp. J. S. v Ljub: plačali ste do 31. dec. t. l.

Št. 2143/85

Dražbeni razpis.

V pisarnici deželnega odbora se odda dne 20. septembra t. l. na javni dražbi priskrbovanje hrane gojencem in vsemu osebju stanujočemu v deželni gluhonemci v Gorici za dobo od 1. decembra 1885 do konca septembra 1886. Najemnik postane, kdor podá najboljšo ponudbo po znižani ceni.

Do poludne tistega dne pred dražbo bo deželni urad sprejemat pismene ponudbe, ktere morajo biti zapечатene.

Zraven tega pa ima položiti vsak ponudbenik 300 gl. varščine.

Dražba se začne ob 9. uri predpoludne napovedanega dne, kekar bodo vsi došli ponudbeniki položili varščine. Točno o poludne odpró se po končani ustmeni dražbi pisane ponudbe.

Št. 187/E.

Oznanilo.

Ravnateljstvo zastavljavnice (Monte di pietà), ustanovljene po grofu Thurnu v Gorici naznanja, da bo dne 14. septem. začela javna dražba (kant) nerešenih zastav II. četrt leta 1884, t. j. tistih, ki so bile zastavljene meseca aprila, maja in junija 1885.

Ravnatelj: D. LOVISONI.

LEKARNA TRNKOCZY

zraven rotovža, na velikem mestnem trgu v Ljubljani
priporoča in razpošilja s poštnim povzajem

Marijacejske kapljice

za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT BEI
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 1 STÜCK 20.

katerim se ima na tisoče ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvrsten vseh pri vseh boleznih v želodci in so neprekosljivo sredstvo zoper: pomanjkanje slasti pri jedi, slab želodec, urak, vetrove, koliko, zlatenico, bljuvanje, glavobol, krč v želodci, bitje srca, zabasanje, gliste, bolezni na vratu, na jetrih in zoper zlato žilo.

SVARILO! Še jedenkrat nam je omeniti, da so te kapljice izpostavljene velikemu ponarejanju. Mnogo ljudi je, ki ne znajo pripravljati teh kapljic in pod imenom „Marijacejske kapljice“ razpečavajo slednje kot ponarejene kapljice mej nevednim ljudstvom. Te kapljice zaradi svoje brezvspešnosti neso pravo „Marijacejske želodčne kapljice“. Kdor torej želi pravih „Marijacejskih želodčnih kapljic“, pazi naj pri kupovanji vedno na gorenjo podobo Matere božje, ki je za varstveno znamenje postavno zajamčena in mora biti na vsaki steklenici.

Dobivajo se v lekarni Trnkoczy zraven rotovža v Ljubljani, so najboljšje in, kakor mnoga zahvalna pisma potrjujejo, najkusenejše in propešnejše kapljice zoper vse želodčne bolezni in njih nasledke.

1 steklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

Razpošilja se s pošto najmenj jeden tucat steklenic.
Naslov: Lekarna Trnkoczy v Ljubljani.

Deželni odbor si pridržuje potrdbo dražbenega zapisnika in povabi potem o svojem času najemnika, da sklene z njim dotično pogodbo.

Najemnik ima položiti 500 gl. kavcije v gotovem, ali pa enako vrednost v dolžnih pisanih (obligacijah).

Ko bo potrjena dražba, povrnejo se varščine razun najemnikove, ktera ostane na račun dotične kavcije.

Klicna cena je določena v naslednjih zneskih:

1. za zdrave gojence za vsacega po 22 kr., na dan;
2. za bolne gojence po 17 kr. vrh 22 kr., ki so določeni za zdrave.

3. za služabništvo po 34 kr. na dan za vsako osebo, in

4. za učiteljstvo po 51 kr. na dan za vsako osebo.

Podjetni načrt in dražbeni pogoji so v pregled razgrnjeni v pisarnici deželnega odbora ob navadnih uradnih urah.

V Gorici, 14. avgusta 1885.

DEŽELNI ODBOR.

Deželni glavar.

Na znanje.

Prodajalnica divjačine in kuretine

„PRI DIVJEM PETELINU“

se je prelozila iz ulice Via Morelli, v ulico Via del Municipio h. št. 8.

EQUITABLE

zavarovalna družba za življenje,
ustanovljena leta 1859.

Skupna glavnic konec leta 1884 145.044.813 gl.
Razdelilo se zavarovancem leta 1884 8.041.979 „
Stanje zavarovanj konec leta 1884 83.699 polič.
Za znesek 773.522.928 gl.

V poročilo avstrijskim zavarovancem položenih je pri dnejski banki „Union“ 105.000 gl. v avstrijskih državnih dolžnik pisnih z obrestmi 5%.

Vse police „Equitable“ oveso po treh letih nepreklicljive, to je: ko preteče ta obrok, „Equitable“ plača zavarovano vsoto tudi tedaj, če kdo umrje v dvoboji, po samomuru ali vsled postavne obsodbe ali če kateri podatki v oglašju se pokažejo neresnični. „Equitable“ ne zahteva nikakih spričevanj in plača nemudoma ko je potrjena smrt. Ves dobiček pripada zavarovancem (leta 1884 bilo je razdeljenih 8.041.979 gl.) in na navadne police plača se v gotovini uže po drugem vplačilu premija (vsakoletnega doneska na račun zavarovalnega lista ali police) pri policah, dosmrtno rente ali polovične dosmrtno rente (prihodkov) se pa nakupiči in se izplača konec zavarovane dobe.

Vzglede v pojasnjenje načrta polovične dosmrtno rente. Za zavarovnje po tej lestvici v znesku 20.000 gl., sklenjeno v 43. letu, iznaša na podlagi pogojev, veljavnih pri načrtu za polovično dosmrtno rento, za dobo 15 let vsakoletni premij (vplačilo) 983 gl. 80 kr.; v 15 letih tedaj 14.757 gl.

Po raznih računih iznašala bi vsota zavarovanca pri zalogu polovične dosmrtno rente po preteklih 15 letih blizu 7.890 gl., katero zavarovane lahko obrne po eni štirih potij, navedenih v uvodu, zamreč:

1. proda svoje polico z dobički in pravicami družbi, in v tem slučaju bi dobil najbrže okoli 19.180 gl., s katerimi se uničijo njegove pravice do družbe;

2. ali pa dobi zavarovane namesto svoje izvrsne police drugo, ki je že popolnoma vplačana, ki zapade ob smrti in ki dosega blizu vsoto 31.000 gl.;

3. ali pa se odpove svojim koristim (dobičkom), polica zapade ob smrti za 20.000 gl. in družba mu plačuje do smrti rento v znesku blizu 818 gl. na leto;

4. ali pa zavarovane dobi v gotovini nakupičeni dobiček okoli 7.890 gl. in za polico se plača ob njegovi smrti 20.000 goldinarjev.

Nadaljna pojasnila daje R. M. VERVEGA, menjalec v ulici mestnega vrta (Via Giardino), h. št. 5, ki je zastopnik za Gorico in deželo.

HILARIJANSKA TISKARNA

v Gorici, v nunskih ulicah h. št. 14,

sprejema v tisk knjige, knjižice, časnike, vizitne liste, vabila, okrožnice, sonete, petičije, cenike, jedilne liste, bolete, vozne in mrtvaške liste, žalna pisma in vsakoršna dela, ki spadajo v delokrog tiskarske umetnosti po prav nizkih cenah.

Tiskarna ima v zalogi vsakovrstnih tiskanic za cerkveno rabo, kakor: spričevala, račune, dnevnike, zapisnike, pregleda, razkaze, posnetke, kanonske table, matice (matrike) za krst, birmo, zakon, smrt, velikonočne liste, kakor tudi popis duš (status) v latinskem, slovenskem, italijanskem in nemškem jeziku itd. ttd.

Tiskarna daje poročstvo za natančno in hitro postrežbo in za nizkost cen.